

kunne gaa ind derpaa. Jeg er lidt ængstelig ved at paabyrde Højesteret mere Arbejde, end den har, og jeg er ikke sikker paa, at Højesteret er glad ved at skulle blive tredie Instans her. Da man udarbejdede Forslag om militære Overdomstole, forhørte vi os underhaanden hos Højesteret om, hvorledes Stemningen var for, at Retten blev denne Appellinstans, naar der tiltraadte et Par militære sagskyndige, men vi fik den Opfattelse, at Højesteret mente ikke at kunne overkomme at tage ogsaa dette ind under sit Omraade. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister senere har forhørt sig og faaet anden Besked, det var i alt Fald min Opfattelse af Sagen, som jeg her har nævnt. Det Forslag til en midlertidig Lov, den højtærede Minister vil fremsætte, kunne vi tage imod og se paa. Jeg vil tilraade enhver Forbedring paa Retsplejens Omraade, selv om den er nok saa midlertidig. Jeg tror ligesom Ministeren, at det ikke bliver let at gennemføre omfattende Reformer her, og det glæder mig, at den højtærede Minister nu er naaet til dette Standpunkt. Det forekommer mig, at det var ikke det, han stod paa, sidst vi — i 1908 — talte om Sagen.

Jeg ønsker at benytte Lejligheden til at stille et Spørgsmaal til den højtærede Minister. Jeg vilde gerne spørge, om Ministeren, for saa vidt han er i Besiddelse af Oplysninger om Sagen i Odense, vil lade disse tilflyde Rigsdagen, saa at denne kan se, hvorledes denne Sag er forløben, og hvorledes den endelig er afgjort. Vi have ikke faaet andre Oplysninger, end hvad vi have set i Bladene. For saa vidt Ministeren ikke har nøjagtige Oplysninger — jeg ved ikke, om der er optaget virkelige Forhør derovre —, vilde det være ønskeligt, om han skaffede sig og os fuldkommen sikre Oplysninger om denne Sag, thi efter hvad der har staaet i Bladene, synes det mig, at Sagen er af en lidt egen Art. Jeg kan ikke skønne, at det Udfald, den har faaet, er saa godt, som der fra mange Sider fremhæves, idet de paagældende Officerer, specielt Premierløjtnanten, efter min Mening ere slupne meget billigt fra hele den Affære. En Anvendelse af Disciplinarmidlerne er ifølge de gældende Bestemmelser ikke helt ubunden, der er faste Regler for, hvem der har Lov til at bruge dem, ligesom der ogsaa er faste Regler for, hvorledes man har at forholde sig, naar man anvender dem. Men jeg har ikke kunnet se i Aviserne noget om, at de gældende Bestemmelser ere iagttagne, ej heller om, at de anvendte Disciplinar-

midler ere anvendte paa rette Maade. Disciplinarmidlernes Anvendelse kan efter mit Skøn ikke med Nytte finde Sted kollektivt. Naar man straffer en hel Afdeling for Forseelser, som enkelte have begaaet, gør man Uret, og denne Anvendelse synes at være foregaaet her. Man har straffet en hel Afdeling for Forseelser, som ikke hele Afdelingen har begaaet, den Opfattelse har jeg i hvert Fald faaet af Forholdet, som det er fremstillet i Aviserne. Det er forkert.

Dernæst skulde Disciplinarmidlerne kun anvendes som Hjælp til at forbedre Uddannelsen, det staaar udtrykkeligt i Straffeloven, der staaar nemlig: „De brugelige Disciplinarmidler maa af de dertil berettigede i Land kun benyttes som Uddannelsesmidler, saasom Ompudsning for dem, der have pudset slet eller forsømt at pudse, Efterøvelse, Arbejde eller anden Tjeneste udenfor Orden for dem, der have vist Mangel paa Flid“ o. s. v. Ved Disciplinarmidlernes Anvendelse maa det nøje iagttages, at de anvendes paa den Maade, Loven har fastsat, og det er ogsaa Gang paa Gang blevet indskærpet af Krigsministeriet. Jeg skal henvide til en Offentliggørelse af Love og Bestemmelser, som angaa Hæren, af 5. Januar 1901, hvor det meget stærkt indskræpes, at Disciplinarmidlerne maa anvendes overensstemmende med Loven og paa den Maade, som nærmere angives, og hvor der meget stærkt anmodes om Medvirken fra Hærens Side til, at Disciplinarmidlerne anvendes paa denne Maade. Endvidere anmodes Befalingsmændene om at ville medvirke til at forhindre Raahed eller Mangel paa Maadehold i Handling eller Tale. Det er en Offentliggørelse, som i sin Tid vakte ikke liden Opsigt, og der fremhæves ogsaa meget stærkt, at Disciplinarmidlerne kun maa benyttes i nøje Overensstemmelse med, hvad der er fastsat, nemlig kun som Uddannelsesmidler. Men efter, hvad man har set i Bladene, kan jeg ikke skønne, at denne Anvendelse er brugt i Odense. Jeg kan ikke se, det er som Uddannelsesmiddel, man har anvendt Forbud mod Tildeling af Nattegn, eller hvad det nu var, man havde forbudt dem: at være ude efter Kl. 10. Jeg ser altsaa ikke, at der er handlet i Overensstemmelse med de Bestemmelser, som findes dels i Loven og dels i Kundgørelser for Hæren.

Men jeg gaar endnu videre, idet jeg gør opmærksom paa, hvad der yderligere er bestemt i 1906 disse Forhold vedrørende.